

Ve babaları onları okula gönderdi

10.10.2015 Cumartesi Hürriyet Mehmet Y. Yılmaz

O fotoğraf Milliyet'in yazışları masasında önüme geldiğinde aklıma ilk gelen şey Ceyhun Atuf Kansu'nun yazdığı bir şiirdi.

Rahmetli Ceyhun Atuf Kansu, bu şiiri yıkılan bir köy okulunun duvarının altında hayatını kaybeden bir öğretmenden etkilenerek yazmıştı.

O köy öğretmenin adı Şefik Sınığ idi ve son sözleri "Bana çiçek getirin, dünyanın bütün çiçeklerini buraya getirin" olmuştu.

Şöyle yazacaktı Ceyhun Atuf Bey:

"Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum, / Bütün çiçekleri getirin buraya, / Öğrencilerimi getirin, getirin buraya, / Kaya diplerinde açmış çiğdemlere benzer / Bütün köy çocuklarını getirin buraya, / Son bir ders vereceğim onlara, / Son şarkımı söyleyeceğim, / Getirin getirin ... ve sonra öleceğim." (Dünyanın bütün çiçekleri isimli bu şiiri internetten bulup sonuna kadar okumanızı öneririm.)

Medine Dilek Yıldırım'ın sonradan "Baba Beni Okula Gönder" kampanyasının sembolü olan o fotoğrafını gördüğümde hatırladığım dize de buydu:

"Kaya diplerinde açmış çiğdemlere benzer!"
Gizli, sessiz, bakımsız ama kokusu eşsiz bir çiçek!
Medine, o tarihte 5 yaşındaydı.
Siirt'in Meydandere köyünde yaşıyordu.

Dalgalı sarı saçları, yüzünün neredeyse yarısını kaplayan iri mavi gözleri, pırıl pırıl dişleriyle, kocaman gülümseyen dudaklarıyla günler boyu bilgisayarımın ekran görüntüsü olarak bana bakıp durdu. Ona her bakışımda Yasemin'i düşündüm, Yasemin'e her sarılışımda onu hatırladım. "Baba Beni Okula Gönder" kampanyası olmasaydı, Medine ve daha binlerce kız çocuğu bir istatistikte yer alan, kimliksiz rakamlar olarak kalacaklardı.

O tarihte resmi rakamlar 600 bin kız çocuğunun okula gönderilmediğinden söz ediyordu, gayriresmi rakamları elbette bilemiyorduk.

Milliyet'in bir sosyal sorumluluk projesiydi.

Projenin ilk hazırlıkları yapılırken Milliyet'te Genel Yayın Yönetmeni'ydim. Hanzade Doğan Boyner'in bu kampanyayı hayata geçirmek ve sürdürmek konusundaki azmini hayranlıkla izlemiştım.

Doğarken bütün şanslar adeta kucağına bırakılmış bir genç kadının, böyle olanaklara sahip olmayan kız çocukları için bir şeyler yapmak için didindiğine tanıklık ettim.

Tijen Mergen'in, rahmetli Türkan Saylan'ın emeklerini de anmalıyım.

Bu kampanya olmasaydı, yüz binlerce kız çocuğu aynı kaderi yaşayacaktı.

Okula gitmeyecek, şiiir okumayı, adını yazmayı, aritmetiği öğrenemeyecekti.

Tıpkı anneleri gibi. Tıpkı yüz binlerce kız çocuğu gibi.

Babalari onları okula göndermeyecekti, çünkü büyük çoğunluğunun köylerinde okul yoktu.

Köyün erkek çocukları topluca yakınlardaki bir okula giderlerken, köyün kız çocukları yaşitlarını camdan seyretmek zorunda kalacaklardı.

Su taşıyacaklar, yerleri süpürecekler, bulaşıklara yardım edecekler, kendilerinden küçük kardeşlerine bakacaklardı.

Biraz büyüdüklerinde de evlendirilip evden gönderileceklerdi.

Aynı işleri bu kez kaynanalarının evinde yapacaklardı.

Çocukları kendisi gibi kız olduğunda da içlerinden sessiz bir feryat kopacaktı.

Dışa hiçbir zaman vuramayacakları, kimselere duyuramayacakları bir acı çığılık.

Medine, şimdi 15 yaşında, doktor olmak, İstanbul'da ya da Ankara'da okumak istiyor.

Hanzade bu iş başladığında "Hayalimiz, hayal kurabilen çocuklardır" diyordu, Medine'nin de bir hayali var şimdi: "Aslında İngiltere'de okusam süper olur!"

Kaya diplerinde açan, eşsiz çiçeklerin solup gitmemesi için başlatılan Baba Beni Okula Gönder kampanyası da artık Aydın Doğan Vakfı tarafından sürdürülüyor ve 10. yılını bitirdi.

BBOG in ilk adımlarını atıldığında kız çocuklarının okula gitme oranı erkeklere göre yüzde 30 geride idi.

Bugün ilkokul çağındaki kız ve erkek çocuklarının okullaşma oranında hiçbir fark kalmadı.

3'ü Aydın Doğan Vakfı tarafından yaptırılmış 33 yurt şu anda kız çocuklarının kendilerine çizilen kaderi değiştirmeleri için hizmet veriyor.

Bundan sonra da AD Vakfı hem maddi olarak hem de manevi olarak bu projenin öncülüğünü yürütmeye devam edecek.

Biliyorum ki Aydın Bey ve çocukları bunların dillendirilmesini istemiyorlar ama ben bir tür "yalnız kurt" sayılıırım, söyleyebilirim: Bu vakıf, yurtlar dışında sayısız derslik, kurs olanağı sundu. Bakımsız yurtları yaşanabilir hale getirdi.

BBOG yurtlarında kalan başarılı kız çocukları yılda bir kez İstanbul'da misafir ediliyorlar. Yurt yöneticilerine her yıl İstanbul'da bir hafta eğitim veriliyor.

BBOG yurtlarında yetişip üniversitelerin 4 yıllık bölümlerine girmeye hak kazanan kız çocuklarına bu yıldan itibaren üniversite bursu da verilecek.

Bunun parayla ilgisi kuşkusuz ki vardır ama mesele sadece para vermek de değildir.

Sadece insanın içinde bir duygu gerekir, çaresi olmayanlara bir çare yaratma duygusu!

Hanzade Doğan Boyner'in şu sözlerine dikkatinizi çekmek isterim, yapılan işin ne kadar önemli bir sonuç doğurduğunu daha net görebilmeniz için:

"Baba Beni Okula Gönder projesinin yarattığı sosyal etkiyi ölçmek amacıyla bir araştırma yaptırıldı.

Seferberliğimizden faydalanan kız çocuklarının sadece yüzde 6'sı üniversiteye devam etmeyeceğini ve çalışmayacağını söylerken, aynı bölgede aynı yaş grubunda bu oran yüzde 38'e çıkıyor. BBOG yurtlarında kalan veya burs imkânlarından faydalanan kız çocuklarının yüzde 88'i "Tek başıma sağlık ocağına veya hastaneye giderim" derken, aynı bölgelerde yaşayan aynı akran grubunda bu oran yüzde 70'e düşüyor."

Proje, kız çocuklarına sadece okuma olanağı vermekle kalmadı, birey olarak toplum içinde tek başlarına ayakta durabilme, hayata asılma gücü vermeyi de başardı.

Projenin ilk gününden beri içinde olan bir insan olarak, Aydın Doğan Vakfı'na, bu projeye yurt yaptırarak, küçük tasarruflarıyla başışta bulunarak destek verenlere teşekkür etmek de boynumun borcudur, sağ olsunlar, var olsunlar.

Masada hiç kadın yok

11.10.2015 Pazar Hürriyet Vahap Munyar

2 EKİM'de Aydın Doğan Vakfı Başkanı Hanzade Doğan Boyner'den bir davet geldi:

- 10 yıl önce "Baba Beni Okula Gönder" seferberliği başlattık. Seferberliğin en büyük destekçilerinden Aydın Doğan Vakfı olarak, 11 Ekim, Dünya Kız Çocukları Günü'nden aldığımız ilhamla yola çıktık. Birleşmiş Milletler Türkiye ile güçlerimizi birleştiriyoruz ve 8 Ekim'de "Güçlü Kızlar, Güçlü Yarınlar" temasıyla bir konferans düzenliyoruz.

Programıma baktım, konferans Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı izlediğim Strasbourg-Brüksel-Tokyo seyahatine denk geliyordu. O tarihlere denk gelen başka toplantı davetleri gibi Hanzade Doğan Boyner'e de yanıt yazdım:

- Cumhurbaşkanı'nın seyahatini izleyeceğim. O nedenle konferansa katılamıyorum.

Tokyo'dan 9 Ekim Cuma sabahı 04.45'te döndük. O gün öğlene doğru Hürriyet Gazetesi Yönetim Kurulu Başkanı Vuslat Doğan Sabancı aradı:

- 8 Ekim'de Aydın Doğan Vakfı'nın düzenlediği konferansta "Baba Beni Okula Gönder" seferberliğinin 10 yılından, yaptığı etkiden görüntüleri ağılayarak izledik. Vakıf, "Dünya Kız Çocukları Günü'nün Türkiye ayağını sahiplendi. Desteğini bekliyoruz.

Bunun üzerine konferanstaki sunumları inceledim. Konferansı BM, Aydın Doğan Vakfı, UNFPA, UNICEF ve UN Women birlikte düzenlemişti. Metinlerde önce şu anımsatmayı gördüm:

- Türkiye, Peru ve Kanada'nın girişimiyle BM Genel Kurulu'nun aldığı kararla 2012'den buyana 11 Ekim, "Dünya Kız Çocukları Günü" olarak kutlanıyor.

Ardından Hanzade Doğan Boyner'in konuşmasını okudum:

- Yolsuzluk, hukukun işlememesi, fakirlik... Bunlar, bütün az gelişmiş ülkelerin ortak problemleri. Bunları, kadın-erkek arasındaki bu eşitsizlikle çözebilecek mümkün değil. Bu sorunları çözmeden dünyaya barış gelemez. Açlığı, göçmenlik sorunlarını, savaşları bitiremeyiz!

10 yılda ulaşılan noktayı Hanzade Doğan Boyner'in verdiği bilgilerden öğrendim:

- "Baba Beni Okula Gönder" seferberliği ile bugüne kadar 33 kız öğrenci yurdu yaptırarak, hiç okul olmayan 12 köye okul kazandırdık. Eğitimleri boyunca burs verdiğimiz kız çocuklarının sayısı 10 binin üzerinde. 10 yıl önce kız çocuklarının yüzde 40'ı okula gidemiyordu. Bugün hem erkek, hem de kız çocuklarının yüzde 97'si okula gidebiliyor. Araştırmalar, BBGO kızlarının eğitim hayatlarına devam ettiklerini, BBGO yurtlarında kalmanın, genç kızları ekonomik yaşamın daha aktif katılımcısı yaptığını gösteriyor.

Vakfın bundan sonrası için koyduğu hedefe dikkat ettim:

- Bundan sonra, kız çocuklarının eğitimlerini sürdürüp meslek edinmeleri için çalışmalıyız. Kadınların iş ve sosyal yaşamın içinde de varlık göstermeleri için yapmamız gereken daha çok iş var. Bundan sonra odağımızda; kadının birey olma hakkı, kendini ifade edebilmesi, kendi olarak var olabilmesi yer alacak.

Hanzade Doğan Boyner'in şu çağrısını özellikle not aldım:

- Cinsiyet eşitsizliğini çözmek için kamu, özel sektör, sivil toplum ve uluslararası kuruluşlar el ele vermeli...

Bu cümleyi okuyunca Brüksel-Tokyo yolculuğumu anımsadım. Cumhurbaşkanı'nın basından sorumlu Başdanışmanı Lütfullah Göktaş, Erdoğan'la sohbet anının geldiğini bildirince toplantı bölümüne geçtik. Erdoğan, masanın etrafına baktı:

- Bu masada hiç kadın yok.

Cumhurbaşkanı'nı bu sözü, cinsiyet eşitsizliği konusuna kamunun en üst makamda önem verdiğini ortaya koyuyor...

'Terör sınırlı bölgede ve zayıflıyor' inancı vardı

YAZIMI yazarken saat 10.30'da ilk haber geldi:

- Ankara Tren Garı kavşağında 2 patlama. 20'yi aşkın can kaybı ve çok sayıda yaralı var.

Patlama, "Barış Mitingi"nin toplanma noktasında meydana gelmişti...

İlk bilgileri okurken Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Tokyo'da Japon işadamlarına dönük konuşması gözümün önüne geldi:

- Ülkemizin bir bölgesinde yaşanan terör olaylarının sizleri olumsuz etkilediğinin farkındayım. Türkiye, o sorunu da çözecek. Zaten terör sınırlı bir bölgede ve zayıflıyor. Türkiye, uluslararası yatırımcılar güvenli limandır.

Akşam saatlerinde can kaybı 86, yaralıları 186'ya yükseldi...

Türkiye'nin yüreği yandı...

Başımız sağolsun...